

Cora

Cora Westerink (1951) ontmoet op haar veertiende haar huidige man. Hun ideaal: leven en werken op het platteland. Ze belanden in Groningen, waar Cora zich nu wijdt aan het schrijven. Op deze plek vertelt zij over het gezin van haar dochter, dat doet ze beurtelings met Jan.

‘Bij mij geen
boeken met
gebroken ruggen,
ezelsoren en
gekladder’

Na mijn eerste bezoek als klein meisje aan een bibliotheek realiseerde ik mij dat in al die boeken in die grote zaal alles stond wat ik ooit zou willen weten. Genoeg voor een heel leven. Maar er kwam internet. Toch kan ik er niet toe komen mijn encyclopedie en andere naslagwerken, waar ik eerder zoveel informatie uit kon halen, bij het oud papier te zetten. Omringd zijn door boeken geeft mij nog steeds een rijk gevoel. En ik ben er zuinig op. Geen boeken in mijn kast met gebroken ruggen omdat ze te ver opengeslagen zijn, geen ezelsoren en er is zeker niet in gekladderd.

Het boek op mijn schoot daarentegen is in een hopeloze staat. Ik kocht het voor Majorie, rond 1980 en het was lange tijd favoriet: *Mijn leuk woordenboek* van Richard Scarry. Je kunt het zo gek niet bedenken of er staat wel een tekeningetje van in het grote kijkboek. Al onze boerderijdieren van toen staan erin. De telefooncel die aan de overkant stond en de wandtelefoon uit onze keuken. Een wagen volgeladen met los hooi, een varken rollend in de modder en een zwengelpomp. Een kassa met knopjes en een geldlade. Een zwart schoolbord met een stoffige bordenwisser. Majorie kon het allemaal benoemen. Het woordenboek van Scarry werd letterlijk stukgelezen.

Speciaal voor Elin heb ik het plaatjesboek weer opgekalefaterd. Het kaft geplastificeerd, losse bladzijden weer met plakband vastgezet. Heel wat uurtjes zitten we samen te bladeren. Natuurlijk om haar woordenschat te vergroten, haar concentratievermogen te ontwikkelen en haar sociaal-emotionele vaardigheden te stimuleren. Want dat doe je volgens de deskundigen als je zo gezellig samen zit te kletsen over wat je allemaal ziet. Maar vooral omdat het zo knus is, mijn arm om haar lijfje, samen op de bank. Ze moet lachen om die gekke wandtelefoon en om de handmixer zonder snoer. Benoemen en tellen, kleuren en geuren, de verhaaltjes bij de plaatjes komen vanzelf. Nu kruipt Tibbe er ook bij als ik het boek opensla. Gezellig met speen en hond. Zijn omgang met het boek is nog niet bepaald zachtzinnig, maar daar werken we aan. Er is al weer een halve rol plakband aan te pas gekomen om de bladzijden in de goede volgorde te houden. Hij wil alles tegelijk zien en weet precies waar de rupsvoertuigen, wegwerkmachines en reuzentrekkers te vinden zijn. Elin wijst aan: “Kijk Tibbe, een telefoon van vroeger.” Tibbe buigt zich voorover en staart een poosje naar wat zijn zus aanwijst. Vroeger, een moeilijk begrip voor een jongetje van twee. Ah, een kruiwagen. “Opa ook!”

Een volgende generatie zit er niet meer in voor ons exemplaar. Het boek hoeft alleen Tibbe nog te doorstaan. Maar ik heb even gebeld met de uitgeverij. Deze klassieker is nog steeds in de handel, met de originele retroplaatjes. In 1996 opnieuw uitgebracht in de nieuwe spelling. Dat u het even weet. Het is het eerste wat ik koop voor mijn achterkleinkinderen. Of zouden we Richard Scarry's meesterwerk dan online moeten bekijken? Dat zou jammer zijn!